

תפ"ח 34025/10/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפח 34025-10-14

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד

כב' השופט א. ואגו

כב' השופט י. צלקובניק

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד א. אברהם, פמ"ד

נגד

המאשימה

הנאשם

פלוני ע"י ב"כ עו"ד קליין ועו"ד צלניקר

ג ז ר - ד י נ

ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם, הוא הודה מעובדות שבכתב האישום המתוקן (בשנית) ובהתאם הורשע בביצוע שורת עבירות מין כנגד שתיים מבנותיו. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

מעובדות החלק הכללי בכתב האישום המתוקן בשנית בהן הודה הנאשם עולה, כי הנאשם היה נשוי לק.א. ולבני הזוג ארבעה ילדים משותפים וביניהם א.א. (ילידת 2003, להלן: "א") ו-ש.א. (ילידת 2001, להלן: "ש"). המשפחה התגוררה עד לחודש יולי 2013, ולאחר מכן, עד לחודש אוקטובר 2014, ביישוב ...

מעובדות האישום הראשון שבכתב האישום המתוקן בשנית, בהן הודה הנאשם, עולה, כי במהלך חודש ספטמבר 2013, בעת שהנאשם, א', ש' ואחות נוספת היו בחופשה באילת, שכבה א' במיטה סמוך לנאשם וצפתה בטלוויזיה. לאחר שהחלה להירדם, הפשיל הנאשם את מכנסיה ותחתוניה וליטף את איבר מינה בידו. לאחר אירוע זה ובמספר מועדים שונים, בבית ב... ובמקומות נוספים, בעת שא' שכבה במיטתה, הפשיל הנאשם את מכנסיה ותחתוניה וליטף בידו את איבר מינה.

במועד שאינו ידוע במדויק, במהלך חודש אוגוסט 2014, בשעות הערב, בעת שא' שכבה על הספה בסלון הבית ב... וצפתה בטלוויזיה, התיישב הנאשם בסמוך אליה על הספה. הנאשם כיסה את א' בשמיכה, הרים את רגליה והניח אותן על רגליו והפשיל את מכנסיה ותחתוניה. א' שיכלה את רגליה והצמידה אותן זו לזו, אך הנאשם, פישק את רגליה חרף זאת וליטף את איבר מינה בידו.

במועד שאינו ידוע במדויק, בשעות הצהריים, בעת שא' נחה בחדרה, בבית ב... כשהיא שוכבת על בטנה, נכנס הנאשם אל חדרה ונעל את הדלת. הנאשם ניגש אליה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה, נגע באיבר מינה וליטף אותו. לאחר מכן, הפך את א' על גבה, ושוב נגע באיבר מינה בידו. הנאשם פשט את מכנסיו ותחתוניו, נשכב במיטה לצידה של א', נגע ושב ונגע באיבר מינה וליטף אותו בידו. לאחר מכן, בעודו שוכב על גבו, הרים הנאשם את א' והשכיב אותה מעליו באופן שגופה היה צמוד לגופו. בעודה שכובה מעליו, הניח הנאשם את שתי ידיו על ישבנה של א', הצמיד את איבר מינו לאיבר מינה, וחיכך את איבר מינו באיבר מינה של א' עד שהגיע לפורקן מיני. לאחר מכן, הוריד את א' מעליו והשכיב אותה על גבה. הנאשם ניגב את איבר מינה של א' באמצעות מגבונים, התלבש ויצא מהחדר.

הנאשם, בלפחות מועד אחד נוסף שאינו ידוע במדויק למאשימה, הצמיד את איבר מינו החשוף לאיבר מינה של א', והתחכך בה עד שהגיע לפורקן מיני.

את כל המעשים הנ"ל עשה הנאשם שלא בהסכמתה החופשית של א' ולשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים; והיות ובמעשים אלה ביצע הנאשם מעשים מגונים בא' בהיותה קטינה, בת משפחתו בטרם מלאו לה 16 שנים ושלא בהסכמתה החופשית, הוא הורשע בביצוע עבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע (מעשים מגונים) - עבירות לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

מעובדות האישום השני שבכתב האישום המתוקן בשנית, בהן הודה הנאשם, עולה, כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך החודשים ספטמבר עד אוקטובר 2012, בעת ש-ש' ישנה בחדרה, בבית ב..., כשהיא שכובה על בטנה, נכנס הנאשם אל חדרה, ניגש אל מיטתה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה והתיישב עליה באזור ישבנה. אז, נגע הנאשם באיבר מינה של ש' ובישבנה, בידו או באמצעות איבר מינו החשוף, ובשל רעש שנשמע לפתע, חדל ממעשיו ויצא מהחדר.

בהמשך לאירוע זה, ובמספר מועדים שונים, בבית ב..., בבית ב... ובמקומות נוספים, ליטף הנאשם את איבר מינה של ש' בידו.

בחודש אוגוסט 2014, בעת שהנאשם וחלק מילדיו היו בחופשה בצימר בצפון, כאשר ש' שכבה במיטה בצימר על בטנה, כשהיא מכוסה בשמיכה, ניגש אליה הנאשם והחל ללטף את רגליה. מיד לאחר מכן, הכניס הנאשם את ידו מתחת לגופה של ש', פתח את כפתור מכנסיה והפשיל את מכנסיה ותחתוניה. הנאשם ליטף בידו את איבר מינה של ש' ואת ישבנה, ואז הפך אותה על גבה ושב וליטף את איבר מינה בידו. הנאשם חדל ממעשיו רק כאשר ש' פנתה אליו ואמרה לו "די".

לאחר האירוע המתואר לעיל, בעת שנהג ברכב כאשר א' ו-ש' יחד עמו, וכאשר ש' ישנה במושב האחורי, הושיט הנאשם את ידו לאחור, הפשיל את מכנסיה ואת תחתוניה של ש' וליטף את איבר מינה.

במועד שאינו ידוע במדויק, בעת ששהה יחד עם בני המשפחה בנופש בתל אביב, בשעת בוקר מוקדמת, כאשר ש' ישנה במיטה על גבה, ניגש אליה הנאשם והפשיל את מכנסיה ותחתוניה. הנאשם ליטף את איבר מינה בידו ובעודה שרועה על גבה, הצמיד את איבר מינו החשוף אל איבר מינה והתחכך באיבר מינה עד שהגיע לפורקן מיני.

הנאשם, בלפחות מועד אחד נוסף שאינו ידוע במדויק, בעת ש-ש' ישנה בחדרה, נכנס הנאשם אל החדר, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה של ש', הפשיל את מכנסיו ותחתוניה והצמיד את איבר מינו לאיבר מינה של ש'. הנאשם התחכך באיבר מינה של ש' עד שהגיע לפורקן מיני, ואז ניגב את גופה של ש'.

את כל המעשים המתוארים לעיל, עשה הנאשם שלא בהסכמתה החופשית של ש' ולשם גירוי, סיפוק וביזוי מיניים, והיות ובמעשים אלה ביצע הנאשם מעשים מגונים בש' בהיותה קטינה, בת משפחתו בטרם מלאו לה 16 שנים ושלא בהסכמתה החופשית, הוא הורשע בביצוע עבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע (מעשים מגונים) - עבירות לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

מעובדות האישום השלישי שבכתב האישום המתוקן בשנית, בהן הודה הנאשם, עולה, כי במהלך חודש אוגוסט 2014, בעת שהנאשם, א' וכל משפחתם היו בבית הסבים ב..., שכבה א' בסלון הבית כשהיא מכוסה בשמיכה וצפתה בטלוויזיה. הנאשם הגיע לסלון, התיישב ליד א' וצפה עמה בטלוויזיה. בשלב מסוים, הכניס הנאשם את ידו מתחת לשמיכה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה של א' וליטף את איבר מינה בידו.

בצהרי יום המחרת, בעת שא' ישבה על המיטה בחדר בבית הסבים, נכנס הנאשם לחדר ונעל את הדלת תוך שהוא אומר לא' "שאף אחד לא יפריע" או משהו דומה. הנאשם התיישב ליד א' במיטה והחל להראות לה סרטון של סרט קולנוע בטלפון הנייד, על מנת לשכנעה להצטרף למשפחה לביקור בקולנוע. לאחר מכן, הציע הנאשם לא' ללכת לישון על מנת שתאזור כוחות לצפות בסרט; א' סרבה אך הנאשם התעקש עמה. א' נשכבה על גבה במיטה ועצמה את עיניה והנאשם ניסה להוריד את מכנסיה. א' הצמידה את רגליה זו לזו בחוזקה, על מנת למנוע מהנאשם להוריד את מכנסיה, אך הנאשם פישק את רגליה תוך הפעלת כוח והפשיל את מכנסיה ותחתוניה. אז נגע הנאשם באיבר מינה של א' עם אצבעו, תוך שהוא מזיז את אצבעו מצד לצד. לאחר מכן, ליקק הנאשם באמצעות לשונו את איבר מינה של א'; ובהמשך, הרים את חולצתה עד מעל החזה וכן את חזיית הילדים שלבשה, חשף את שדה השמאלית וליקק אותו באמצעות לשונו. בהמשך, נגע הנאשם שוב באיבר מינה של א' עם אצבעו תוך שהוא הזיז אותה מצד לצד. בשלב מסוים, התיישב הנאשם על ברכיו בסמוך לא' כשאיבר מינו חשוף, רכן לעברה וניסה לפתוח את פיה של א', אשר סגרה את שיניה ופיה בניסיון למנוע זאת. הנאשם, במעמד זה, ביצע בא' מעשה סדום, בכך שהצליח לפתוח את פיה ושיניה, והחדיר את איבר מינו לפיה לשתי שניות שלא בהסכמתה החופשית וכשעיניה עצומות, ובאמצעות ידו המשיך ללטף את איבר מינה. למשמע קול מחוץ לחדר, הוציא הנאשם את איבר מינו מפיה של א', לבש את תחתוניה ומכנסיו, כיסה את א' בשמיכה, פתח את מנעול הדלת ויצא מהחדר.

במהלך שנת 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשעת צהריים, בעת שא' נחה בחדרה בבית ב... כשהיא שוכבת על בטנה, נכנס הנאשם אל חדרה ונעל את הדלת. הנאשם ניגש אל א' התיישב על מיטתה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה ונגע עם אצבעו באיבר מינה. לאחר מכן, הפך הנאשם את א' על צידה לכיוון הקיר, נשכב ללא מכנסיו ותחתוניה בסמוך אליה כשאיבר מינו צמוד לישבנה, תוך שהוא ממשיך לגעת באיבר מינה עם אצבעותיו ומצמידם אל איבר מינה, עד שהגיע לפורקן מיני. לאחר זאת, התלבש הנאשם, פתח את מנעול הדלת ויצא מהחדר.

במעשיו אלה, ביצע הנאשם בא' מעשה סדום בהיותה קטינה בת משפחה וטרם מלאו לה 16 שנים ושלא בהסכמתה החופשית, וכן ביצע בה מעשים מגונים, ועל כן הורשע בעבירות מין במשפחה בידי אחראי על חסר ישע (מעשה סדום) - עבירה לפי סעיף 351(א), בנסיבות סעיף 347(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; וכן הורשע בעבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע (מעשים מגונים) - עבירות לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. לבקשת המאשימה, הוגש תסקיר נפגעי עבירה אודות הקטינות א' ו-ש'.

ראשית נציין, כי היות ובטעות העבירה התובעת לידי עורכת חוות הדעת את כתב האישום המתוקן לראשונה, ולא את כתב האישום המתוקן בשנית, ולאור התנגדות הסנגור לקבלת התסקיר עקב כך ועקב העובדה שהוא מבוסס, רובו ככולו, לטענתו, על חומר שאינו רלבנטי לכתב האישום המתוקן בשנית (כתב האישום המתוקן לראשונה כאמור, חקירות ילדים המתייחסות גם לאירועים שלא נכללו בכתב האישום המתוקן בשנית, ושיחה עם האם שמסרה פרטים החורגים מהסדר הטיעון), התבקשה עורכת חוות הדעת להודיע לביהמ"ש, האם היה במידע שהגיע אליה ואשר חורג מהסדר הטיעון, כדי להשליך על תוכנה של חוות הדעת. נוכח בקשתנו, הודיעה עורכת חוות הדעת (הגב' מירב דורפמן, עו"ס, מפקחת מחוזית קטינים נפגעי עבירה), כי תסקיר נפגע נועד להביא בפני ביהמ"ש תמונה אודות הנזק שנגרם לנפגע כתוצאה מהעבירה שבוצעה כלפיו. תסקיר נפגע מוגש, לדבריה, לאחר הכרעת הדין ובשלב הטיעונים לעונש, ובשל כך, הוא מביא בפני ביהמ"ש את היבט החוויה של הנפגע, הכולל גם את השלכות הנזק על מעגלי חייו השונים, ובהקשר של קטינים, גם על הנזק שנגרם באבני הדרך ההתפתחותיות. צוין עוד, כי השיח עם הנפגע, ובמקרה של קטינים גם עם האחראי עליהם, הינו שיח אישי-טיפול ואינו מתקיים במושגים משפטיים. לכן, אין בהכרח שיח אודות פרטי הפגיעה עצמה ונסיבותיה, אלא עיקר השיח מתמקד, בדרך כלל, בהשלכות הפגיעה לתפיסתו של הנפגע. הסדר הטיעון, לדבריה, אינו משנה את חוויתו של הנפגע או את הפגיעה בו. לכן, החוויה המושמעת בפני עורך התסקיר מובאת באופן אותנטי בתסקיר עצמו, גם אם אינה תואמת במדויק את האמור בכתב האישום.

נוכח דברים אלה, אשר מהווים, גם להשקפתנו, את תמצית מטרות של תסקיר הנפגע, אין אנו סבורים, כי יש במידע הנוסף שהתקבל אצל עורכת חוות הדעת ואשר איננו כלול בהסדר הטיעון, כדי להצדיק את משיכת תסקיר הנפגעות מתיק ביהמ"ש; בוודאי שאין הצדקה להתעלם מהתסקיר ומהשלכות הפגיעה בקטינות, כפי שהתבקש.

אשר לתסקיר עצמו.

כדי לשמור על פרטיותן של הקטניות והמשפחה כולה, נמנע בהבאת הפרטים שנחשפו בתסקיר, ונביא להלן תמצית הדברים בלבד ומסקנות עורכת התסקיר, בלא כניסה לפרטי הפרטים המופיעים בתסקיר.

מהתסקיר עולה, כי המתלוננות, אחיות צעירות אשר נפגעו מינית על ידי אביהן פגיעה מתמשכת, חיו עד לחשיפת הפגיעה במשפחה שנראה היה שניהלה אורח חיים נורמטיבי, ואף נתפסה בחברה כבעלת מעמד חברתי וכלכלי גבוה. הפגיעה המינית בתוך המשפחה וחשיפתה, היוו ניפוץ היסודות והמבנה בחייהן של הבנות ושל המשפחה כולה (האם והאחות והאח הנוספים, הקטנים מהן), דבר שגרם להתרסקות המשפחה כולה. בעקבות הפגיעה, נותרו הקטניות פגועות מאביהן, אשר לא "ראה" את צרכיהן, וכיום, הן גם נחשפות **"לאבלותה של האם, תוך שהן עסוקות בניסיונות להוקיר ולהעריך את פועלה למען בסיטואציה שנוצרה. התרסקות המשפחה כוללת חשיפת הבנות לכאבו של אחיהן, ירידה במעמדן הכלכלי והחברתי"**.

אשר לא', הצעירה שבין השתיים, וזו אשר חשפה את האירועים ראשונה (בתחילה שיתפה את ש' ובהמשך סיפרה גם לאמן), התרשמה עורכת התסקיר, כי היא מצויה במצוקה ממשית, סביב הטראומות שחוותה החל ממעשיו המאיימים של הנאשם, יסורי המצפון שחשה עם פירוק המשפחה, הקונפליקט העז בו הייתה מצויה סביב עמדותיה כלפיה האב וניסיונותיה להבין וליצור "סדר" בעולמה הפנימי. עורכת התסקיר ציינה, כי **"ניתן להתרשם מסימפטומים המאפיינים פוסט-טראומה, מהן היא סובלת, הכוללים, בין היתר, קשיי נשימה, סיוטים, מחשבות חודרניות, חרדות והתקפי חרדה. התקפי החרדה של א' גורמים לה להימנעויות ולמחירים אישיים חברתיים ולימודיים כבדים ביותר, העשויים להשפיע על אופן התפתחותה ועל עיצוב אישיותה"**. להבנתה, עולה החשש, כי נוכח הכאוס הפנימי בו מצויה א', ובהעדר מענה לצרכיה, היא עלולה לבצע מעשה אובדני, ניסיון שכבר ביצעה בעבר.

ש', לעומת אחותה, מתמודדת עם הפגיעה באמצעות הצבת "חומה" סביבה, כזו המסייעת לה להתנתק ולחוש מרוחקת מהנעשה, ובאמצעות עשייה ותמיכה בסביבתה. ההערכה של עורכת התסקיר הינה, כי דרך התמודדות זו עשויה להותיר אותה בסופו של דבר חשופה ולא מוגנת, במידה ולא תעבד את החוויות הקשות שעברה, דבר המעמיד אותה בסיכון גבוה. ש' נטלה על עצמה תפקיד הורי, ועל כן אינה פנויה היום לטיפול בצרכיה שלה. צוין כי, **"ניכרים אצלה סימפטומים המצביעים על מצוקתה, הן טרם החשיפה והן לאחריה... סובלת מתחושות אשם על שלא מנעה מאחותה הצעירה את הפגיעה המינית, דבר העשוי להכביד אף הוא על פניותה הרגשית ועל התפתחותה הנורמטיבית"**. ההתרשמות הייתה, כי ש' סובלת מאוד מתחושת שונות על רקע הפגיעה, הכוללת גם תחושת העדר שליטה על קורותיה ועל חשיפתם.

וכך צוין בסוף התסקיר:

"עולה חשש ממשי לפיתוח דפוסים פתולוגיים אצל שתי הבנות, על רקע הפגיעה באמון הבסיסי, המחירים המורכבים ששילמו ועודן צפויות לשלם בעתיד, בשל הפגיעה המינית שחוו מאביהן, הנאשם. הבנות ואמן משולבות בטיפול רגשי מאז נחשפה הפגיעה. בנוסף, א' מקבלת טיפול פסיכיאטרי תרופתי.... אנו מעריכים כי למשפחה ולבנות צפוי עוד תהליך שיקום ממושך, על מנת לייצב את מצבן ולסייע להן לשוב לתפקוד תקין. כיום, מביעות הבנות כמיהה לענישתו של הנאשם, למשך תקופה ממושכת, העולה משמעותית על 10 שנים, תוך שהן צופות את הקושי שלהן לייצב את חייהן ולממש את שאיפותיהן, במידה והוא יהיה חופשי. נראה כי שתיהן משוועות להשיב לעצמן את תחושת המוגנות גם באמצעות השבת ה"סדר" וה"איזון" לחייהן - אלה יוכלו להתממש באמצעות חוויית צדק. נראה כי חוויית צדק עבורן תתקבל רק על ידי העברת מסר ברור מכבוד בית המשפט בגין חומרת מעשיו של הנאשם ובגין חשיבות המשך ההגנה על הבנות, לאורך זמן. הדבר יהווה גם מענה חשוב לצורך שלהן בחיזוק התנהגותן סביב חשיפת הפגיעה".

3. להשלמת התמונה באשר למצבן של המתלוננות, נציין, כי בין עדי ההגנה לעניין העונש, העידו הסנגורים גם את העו"ס במועצה המקומית ..., באשר לדו"ח הפסיכו-סוציאלי שהכינה (בתאריך 20/04/15) על משפחתו של הנאשם, במסגרת ההליך שהתנהל בביהמ"ש לענייני משפחה (נ/1 לעונש). בין היתר, הובא בדו"ח זה דיווח מבית הספר שם לומדות המתלוננות.

אשר לש' (שהייתה באותה עת בכיתה ח'), נכתב, מפי מחנכת הכיתה, כי היא **"מרבית להעדר מבית הספר... הישגיה טובים מאוד, חרוצה, בעלת מוטיבציה וסקרנות"**. לאחרונה חלו שינויים לטובה בהישגיה וניכרת פתיחות רבה יותר כלפי הזולת, היא שמחה יותר ונראה שמצב רוחה השתפר. עוד צוין, כי יש לה חברים רבים, היא אהודה ומקובלת והמחנכת לא זיהתה אצלה מצוקה כלשהי, אם כי נראה שהיא מדחיקה, מנסה להתמודד, ומעמידה פנים שהכל כשורה.

אשר לא' (שהייתה באותה עת בכיתה ו'), נכתב, מפי המחנכת ויועצת בית הספר, כי היא אינה מגיעה באופן סדיר לבית הספר, מחסירה רבות ולעיתים מאחרת בבקרים. הישגיה הלימודיים טובים, בתחום הממוצע, אך היא אינה מגישה עבודות ואינה מגיעה מוכנה למבחנים. לאחרונה, המוטיבציה ללימודים ירדה, אינה מרוכזת ורוב הזמן עסוקה בציוור במהלך השיעור. תמיד הייתה מקובלת מבחינה חברתית, אך בתקופה הנוכחית התרחקה ממעגל החברים הרגיל. היא אינה משתפת את אנשי הצוות במה שעובר עליה ולמראית עין בדרך כלל, מצב רוחה טוב. נראה שהיא מנסה בכל כוחה "לעמוד על הרגליים" ולגייס כוחות להגיע לבית הספר. נרשם, כי **"אמנם א' נראית למראית עין שמחה, אנרגטית ופעילה, אך היא סובלת"**.

בעדותה לא הוסיפה העו"ס הרבה מעבר לכתובים.

4. על מצב המשפחה העידה גם גרושתו של הנאשם, אמן של הילדות-המתלוננות (כעדה מטעם התביעה לעניין העונש). למעשה, שמענו ממנה את מה שגם סיפרה לעורכת התסקיר על הבנות, באשר לקריסת המשפחה וסבלה שלה, בעיקר מכך שלא ידעה לזהות את המצוקה של הבנות ומכך שחשבה, כי משפחתה היא משפחה למופת. לדבריה, **"הרגשתי שקרה לי פה איזה פיצוץ בבית... אני צריכה לטפל בארבעה ילדים פצועים קשה, שתיים אנוש ושתיים פצועים קשה שאני לא יודעת במי לטפל קודם, כשאת עצמי שמתי לרגע בצד...."** הכעס שלה על הנאשם כה רב עד שגם החליפה את שמה. האם סיפרה כיצד הוריה התגייסו לסייע לה עם חשיפת הפגיעות, ואף סיפרה על סדר היום של ארבעת הילדים שנשארו בלי אבא, ועל הפגיעה בכל אחד ואחד מהם עקב כך.

האם גם שוחחה עם שירות המבחן ודבריה הובאו גם בתסקיר שהוגש על הנאשם. גם בפניהם תיארה האם את הקושיים הרבים שהם מנת חלקה של המשפחה היום, את קשיי הילדים, קשייה שלה, ואף קשיי המשפחה המורחבת. בין היתר, ביטאה בפני שירות המבחן כעס רב על מעשי הנאשם ורצון, כי יענש בחומרה על כך.

5. שירות המבחן הגיש תסקיר על הנאשם, ממנו ניתן ללמוד, כי הנאשם כבן 40, התגרש במהלך מעצרו בחודש מרץ 2015, לאחר 15 שנות נישואים. טרם מעצרו, שירת כקצין בדרגת רס"ן בחיל האוויר והתגורר עם משפחתו ב... הוא יליד הארץ, סיים 12 שנות לימוד בהצטיינות והתקבל לעתודה האקדמאית, אך בחר להתגייס לקורס טייס. הנאשם סיים את קורס הטייס בהצלחה כמכונן טיסה, והמשיך לשרת בצבא קבע עד למעצרו. במהלך שירותו הצבאי, השלים תואר ראשון בהנדסת תעשייה וניהול ותואר שני במינהל עסקים. בין יתר תפקידיו, מונה ל..., תפקיד אשר נאלץ לוותר עליו כשהמשפחה עברה לגור מחוץ לבסיס.

הנאשם תאר את נישואיו לגרושתו כטובים ומבוססים על אהבה, תמיכה וחום, וציין, כי עדיין חש אהבה עזה כלפיה ואם הדבר היה תלוי בו, לא היה מתגרש ממנה. לצד הבנות, כי ככל הנראה לא יצליח לחזור ולחיות עם משפחתו, הביע הנאשם תקווה, כי יחזור בקרוב לקחת חלק פעיל בחיי ילדיו, כולל קורבנות העבירה.

מהתסקיר עולה עוד, כי אמו של הנאשם חוותה דיכאון לאחר לידה זמן קצר לאחר לידתו, בעטיו אושפזה מספר פעמים במסגרות טיפוליות בתחום בריאות הנפש, והיא מוכרת כבעלת נכות על רקע מחלת נפש. לאור אשפוזיה, טופל על ידי סבתו ודודתו. לדבריו, רק לאחר מעצרו נודעו לו פרטים אלה אודות ילדותו המוקדמת.

אביו של הנאשם, תואר כדמות הדומיננטית בחייו אשר דחפה אותו להישגיות, אם כי, תואר גם כאדם נוקשה, שלעיתים נקט באלימות פיזית כאמצעי חינוכי. אחותו של הנאשם, הגדולה ממנו בשנתיים, חלתה באמצע שנות העשרה לחייה ואושפזה פעמים רבות.

הנאשם הודה בפני שירות המבחן במעשים בגינם הוא נותן את הדין, כאשר לדבריו, פגע בשתי בנותיו - בבכורה מאז הייתה כבת 11.5 ובשנייה מאז שהייתה כבת 10.5, עת הופיעו סימני מיניות ראשונים אצלו.

וכך נכתב בתסקיר:

"הוא תיאר כי מספר שבועות טרם הפגיעה הראשונה בבתו הבכורה, הוא צפה עמה בטלוויזיה וחיבק אותה, הוא מסר כי חש עוררות מינית וחש משיכה מינית כלפיה. הוא שיתף כי חש בושה על כך, אך התקשה לשלוט במעשיו והחל לפגוע בה מינית. בהמשך החל לפגוע גם בבתו השנייה, הוא תאר מקרים בודדים של פגיעה בכל אחת מהן, לצד תיאור של הסלמה באופי הפגיעות, עד להחדרת איבר מינו לפיה של בתו. מסר כי לא הפעיל כלפיהן כל כוח, לא שוחח עמן על הנושא ולא כפה עצמו עליהן..."

לדבריו, במהלך שנים אלו חש בושה על מעשיו. על כן חיפש באמצעות האינטרנט אחר מענה טיפולי. לדבריו, לא פנה לטיפול מאחר והבין כי במסגרות הטיפוליות קיימת חובת דיווח ובמידה ויפנה לטיפול, המקרה ידווח לרשויות השונות. הוא מסר כי חשש מחשיפה שתוביל, לתפיסתו, לפגיעה במשפחתו....

הוא שיתף, כי הופתע על עצם פנייתו של בתו לאמה. הוא תיאר כי עם פנייתו של אשתו אליו, הודה במעשיו וביקש מאשתו לאפשר לו לפנות לטיפול. לדבריו, היא שלחה אותו לבית חברה. למחרת החל לברר אודות מסגרות טיפול ועל כן הופתע כי אשתו הגישה תלונה כנגדו במשטרה. הוא הביע רצון להשתלב בטיפול, מתוך תפיסה כי לאחר שהוא ובנותיו יסיימו את הטיפול, הוא יוכל לשקם את יחסיו עמן ולחזור ולקחת חלק בחייהן ולתפקד כאב מיטיב. הוא הביע כאב על הפגיעה בבנותיו, יחד עם זאת, התקשה להבין את השלכות מעשיו עליהן... בנוסף, נתן דגש לתפיסתו שלא הפעיל כוח כלשהו על בנותיו, התקשה להכיר במשמעות היותו אחראי לשלומן ומאפייני הכוח ושליטה פסיכולוגיים שלו כלפיהן.

הוא ביקש להשתלב בטיפול, אך ללא הכרה בסיסית במאפייני תפקודו שעמדו בבסיס הפגיעה וללא התייחסות למורכבויות הנובעות ממשמעות תפקידו ההורי והפגיעה בבנותיו במסגרת תפקידו. התרשמו מקיומו של פער וניתוק רגשי, בין בקשתו להשתלב בטיפול לבין התייחסות שטחית וילדית למאפייני הפגיעות".

שירות המבחן ציין, כי במהלך חקירת המעצר, ולאור ההתרשמות מרמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק באופן כללי ולהתנהגות מינית עוברת חוק בפרט, הסברה הייתה, כי שחרורו ממעצר ללא השתלבות במסגרת טיפולית אינטנסיבית ארוכת טווח וסגורה, המיועדת לטיפול בעברייני מין, לא יהיה בה כדי לצמצם את רמת הסיכון. על כן, הופנה הנאשם לבדיקת התאמה לטיפול במרכז היום "מעגלים", אולם מאחר ולא היה ברור אם בכוונת הנאשם לנהל משפט, ולאור הערכת גורמי הטיפול, כי מצב זה עלול להקשות על התגייסותו לטיפול באופן כן, פתוח ושלם, הוחלט שלא לקבלו באותו שלב לטיפול במסגרת זו.

שירות המבחן ציין בתסקיר, כי התרשם מכך, שלנאשם יכולות קוגניטיביות ומילוליות גבוהות; כי לאורך חייו תפקד באופן נורמטיבי, תקין והישגי כלפי חוץ; כי גדל בתנאים רגשיים, שהקשו עליו לפתח תחושת ביטחון ויציבות; כי פיתח עם השנים צרכים תלתיים באחרים; וכי הוא בעל נטייה לעיסוק מוגבר במין ובעל עיוותי חשיבה המאפיינים עברייני מין (כגון תפיסתו את קשריו עם בנותיו כשיווייוניים או כאשר יחס סממני התפתחות מינית ראשונית אצל הילדות כבשלות מינית וכמושא לסיפוק דחפים מיניים). עוד התרשם שירות המבחן, כי כחלק ממערך ביצוע העבירות, נקט הנאשם במניפולציות רגשיות כלפי בנותיו-המתלוננות, ואף במסגרת הקשר עם שירות המבחן הוא עדיין ממשיך להיות מרוכז בצרכיו ובמחירים שהוא משלם, תוך מזעור משמעות הפגיעה וניתוק רגשי ממצבן

של הבנות ומאחריותו לשלומן. נאמר, כי "במכלול מאפייניו, אנו מעריכים כי על אף מעצרו וההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, הוא עדיין לא הצליח להגיע להכרה בסיסית, הנדרשת לצורך עריכת שינוי במאפייני תפקודו ועדיין קיים סיכון להישנות התנהגות דומה במצבי דחק רגשי מרכזיים אצלו, הקשורים ביכולתו להשיג תחושות ערך עצמי וחווית כוח ושליטה".

הנאשם אמנם הביע רצון להשתלב בהליך טיפולי, אך שירות המבחן התרשם, כי בשל מאפייניו וצרכיו, הוא טרם חווה מצוקה הנובעת מהכרה במעשיו והשלכותיהם או מהכרה במאפייניו, והוא רואה בהליך הטיפול אמצעי לשקם את תדמיתו ואת התא המשפחתי, ולצמצם את המחירים שעשוי לשלם.

בסופו של דבר, שירות המבחן לא בא בהמלצה להפנותו, בשלב זה, להליך טיפולי מחוץ לכותלי הכלא.

וכך סיכם שירות המבחן את תסקירו:

"בבואנו לגבש המלצתנו בעניינו, לקחנו בחשבון התרשמותנו מקיומו של סיכון לחזרה להתנהגות עוברת חוק ופוגענית. כן הבאנו בחשבון התרשמותנו, כי מרוכז בעצמו ובצרכיו ועדיין אינו פנוי לבחון באופן רציני את מעשיו. להערכתנו, כאמצעי מבהיר תוצאות מעשיו, מבהיר את הסיכון בהתנהגותו ומציב גבולות, נדרשת ענישה מוחשית, ברורה ובעלת היבטים הרתעתיים. בנוסף אנו סבורים שיש מקום להטיל ענישה שמבטאת את משמעות הפגיעה בבנותיו. על כן, נמליץ על הטלת פיצוי כספי למתלוננות. נמליץ כי בהתאם למצבו, תבחן התאמתו להשתלב בהליך טיפולי ייעודי לעברייני מין במסגרת שב"ס".

6. במסגרת ראיותיהם לעונש, הגישו הסנגורים גם חוות דעת פסיכולוגית על הנאשם מטעם "התחלה חדשה", מרכז טיפול ואיבחון לאוכלוסיות עוברי חוק, שהוכנה על ידי דר' נמרוד שני, פסיכולוג קליני מומחה. יצוין, כי התביעה הסכימה להגיש את חוות הדעת האמורה מבלי לחקור את דר' שני, מתוך הערכה שהיא מתייחסת לעתיד, כאשר גזר הדין אמור להתייחס למה שעשה הנאשם בעבר ועל המחירים שעליו לשלם בגין מעשים אלה.

לאחר שיחות עם הנאשם, בדיקת מסמכים שונים מעברו ועריכת מבחנים פסיכולוגיים העריך דר' שני, ובעניינו של הנאשם, כי "רמת המסוכנות המינית לטווח הארוך נמוכה". דר' שני סבר, כי הנאשם התמודד בילדותו עם קשיים במשפחת המוצא שלו נוכח מצבה של אמו, "דבר שהותיר אותו בחוויה של חסך בחום, הכלה ואהבה אמהית לכל אורך ילדותו... העמיק את חווית ההזנחה הרגשית שחוהה". עוד סבר, כי הנאשם בעל יכולות גבוהות בתחום האינטלקטואלי ובעל כוחות אישיותיים אשר, חרף הקשיים הרגשיים שחוהה בילדותו "הצליח להגיע להישגים במסגרת הלימודיות והתעסוקתיות בהן השתלב", והקדיש את עצמו ומרצו לשירות המדינה.

לפיכך, ומאחר ולאורך שירותו הצבאי חווה קשיים רגשיים ועבר משברים בעלי אופן טראומתי ("חוויות שחווה חוויות השפלה מצד מפקד בתחילת שירותו הצבאי, מוות... אובדן של מספר חברים במהלך שירותו הצבאי וחשיפה לאסונות בשירות הצבאי ולמצבי איום קיומי"), נראה היה לדר' שני, כי "בשנתיים בהן ביצע את הפגיעות המיניות, מכבש הלחצים וגורמי הדחק הנפשי שאפיין את חייו הגיע לשיאים חדשים... נראה שהכוחות האישיותיים שעמדו לו בעבר, התדלדלו בתקופה זו על רקע התעצמות גורמי הדחק הללו... ברמה הזוגית-אינטימית חווה חוויה של נחיתות מתמשכת שהתקשרה לדימוי והערך העצמי הנמוכים... להערכתי המקצועית, גורמים אלה יחדיו עמדו ברקע לשחיקת ההגנות הפסיכולוגיות שלו ולהסרת עכבות התנהגותיות ברמה המינית כמוצא לא אדפטיבי להתמודד עם לחצים אלה".

דר' שני ציין עוד, כי לא התרשם מאדם בעל היפר-סקסואליות חריגה או משיכה מינית סוטה ו"ניתן לשער כי הרקע למעשיו, כאמור לעיל, מתקשר לאירועים בעלי מאפיינים טראומטיים שלא עברו עיבוד רגשי, מצבי דחק שהתעצמו בתקופה שביצע את העבירות וכן דימוי וערך עצמי ירודים וסוגיות של נחיתות בקשרים בינאישיים בכלל וזוגיות בפרט". עוד ציין, כי חרף העובדה שהמסוכנות המינית של הנאשם אינה ברמה הגבוהה, "ראוי כי יופנה לטיפול פסיכולוגי לעיבוד הנסיבות והאירועים הטראומטיים שחווה ובד בבד לטיפול יעודי ממצה לתחום עבירות המין", והוסיף, כי לטובתן של הבנות, מן הראוי היה שלא להמתין עם ההליך הטיפולי ולהתחיל בו מהר ככל האפשר.

7. כבר כאן נציין, כי חוות הדעת של דר' שני שונה תכלית שינוי ממסקנות שירות המבחן, שכזכור, מצא כי הנאשם בעל נטייה לעיסוק מוגבר במין ובעל עיוותי חשיבה המאפיינים עברייני מין. שירות המבחן מצא, אף זאת בניגוד לדר' שני, כי הנאשם עדיין ממשיך להיות מרוכז בצרכיו ובמחירים שהוא משלם, תוך מזעור משמעות הפגיעה וניתוק רגשי ממצבן של הבנות ומאחריותו לשלומן, ובסך הכל התרשם מרמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק באופן כללי ולהתנהגות מינית עוברת חוק, בפרט. לכן שירות המבחן אף לא המליץ על שחרורו של הנאשם, אפילו לא לצרכי טיפול, והמליץ על ענישה ממשית בעניינו.

נדמה, כי קשה להסביר מעשיו הקשים של הנאשם, אך בילדות ובמצב הבריאותי של אמו ואחותו, גם אם אלה השפיעו על התפתחותו, כפי שעולה מבין שורות חוות דעתו של דר' שני. בוודאי שקשה להסביר, מה הקשר בין הילדות המתוארת לבין עבירות המין הקשות והמתמשכות בבנותיו. יתרה מכך, מעשיו של הנאשם, על פניהם, מלמדים על עיוותי חשיבה משמעותיים, שלא לומר על סטייה מינית, שכן, אף לדבריו, חש עוררות מינית בקרבת בנותיו כשהיו אך כבנות 11 ואף צעירות מכך. הוא חש עוררות מינית כלפיהן כשאך החלו ניצני התבגרות המינית; ידע שתחושותיו אסורות; וחרף כל זאת, שב ופגע בהן פעם אחר פעם, ומעשיו אף הסלימו עם השנים.

לכאורה, על פני הדברים, אכן מדובר באדם בעל בעיה כזו או אחרת בתחום המיני, וכל זאת חרף האמור בחוות הדעת של דר' שני ובהתאם למסקנותיו של שירות המבחן.

8. ההגנה העידה מספר עדים לעניין העונש, חלקם תארו את עברו הצבאי של הנאשם וחלקם את נסיבותיו האישיות.

אשר לעברו הצבאי של הנאשם, העיד א', אשר במסגרת תפקידו האחרון פיקד על הנאשם, והוא מכיר אותו במשך מספר שנים עת שירתו יחדיו בחיל האוויר....

גם ל', מפקד בסיס ..., העיד על היכרותו עם הנאשם (מכיר אותו מאז 2002) וסיפר, כי הנאשם עבר מסלול רגיל בצוות אוויר...

9. ממשפחתו של הנאשם העידו אביו ודודתו (אחות אמו). שניהם סיפרו על התדהמה שנפלה על המשפחה כולה כשנודעו מעשי הנאשם.

האב סיפר על מחלת רעייתו כשנתיים לאחר הולדת הנאשם ועל הצורך לאשפזה. בשל כך, אמה של רעייתו באה לטפל בילדים, בעוד הוא היה עסוק בעבודתו בצבא. מאז היו לאם אשפוזים נוספים מידי פעם ונטל גידול הילדים נפל על כתפיו, שכן, גם כשהאם הייתה נוכחת פיזית, היא לא הייתה באמת נוכחת בחיי המשפחה.

אביו של הנאשם תאר את בנו כילד טוב, ששמר איתם על קשר הדוק. יחד עם זאת, בשנתיים האחרונות התנהגותו לא הייתה רגילה אלא חסרת סבלנות שלא כהרגלו. כשנעצר, התגייס האב לעשות ככל יכולתו לעזור למשפחה, בעיקר מבחינה כספית, שכן לא תמיד איפשרה לו רעייתו בנו לסייע מבחינה רגשית.

דודתו של הנאשם, אחות אמו, עו"ס במקצועה, העידה אף היא וסיפרה על התקופה בה חלתה אחותה, אם הנאשם. באותה תקופה, התגייסה הדודה לצבא ואמה התגייסה לסייע לגיס לטפל בשני הפעוטות שנשארו בבית. לדבריה, יכולותיה של האם מוגבלות, כאשר כל החלק הקוגניטיבי שלה הולך ונחלש, ואין היא יכולה לטפל או לחוש אמפתיה, גם כלפי בני משפחתה. למרות הקשיים בבית, נדמה היה שהילדים מתמודדים, עד שאחותו של הנאשם חלתה אף היא במחלה שקשה היה לאבחן, ואשר גם היא הצריכה אשפוזים ארוכים. גם על כך התגברה המשפחה באופן המעורר גאווה, וכאשר הנאשם התגייס לחיל האוויר, ולאחר מכן כשסיים קורס טייס, כל המשפחה הייתה מאוד גאה בו. לכן, מאז שמעשי הנאשם התגלו, ציינה כי הקושי המשפחתי רב ביותר. הדודה ציינה עוד, כי היא מנהלת שיחות טלפון עם הנאשם, הנמצא במעצר, וזאת הפעם הראשונה שבה היא נפגשת עם מקרים כגון אלה מהצד של הפוגע.

10. הסנגורים המלומדים הגישו גם אסופה של מסמכים, הן מחיל האוויר והן מסמכים הנוגעים לגירושי בני הזוג.

ממסמכי חיל האוויר ניתן ללמוד, כפי שגם העידו העדים, כי הנאשם סיים קורס טייס...

מתיק ביהמ"ש לענייני משפחה, צרף הסגור את פסק הדין שנתן תוקף להסכם שנערך בין הצדדים...

11. במסגרת טיעוניה לעונש, עמדה התובעת, עו"ד אברהם, על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר ביצע בבנותיו, שהיו בשלב הקריטי של גיל ההתבגרות, מעשים חמורים שנעשו לאורך תקופה של כ-3 שנים. תקופה זו נחשבה בעיני הילדות לנצח; תקופה בה לא היה להן מקום מסתור ומנוחה מפגיעותיו הרעות של אביהן, שכן הוא ביצע מעשיו בכל מקום שהיה אמור להיות מקום בטוח בעבורן: בבית, ברכב המשפחה, בבית מלון, בבית הסבים. הנאשם התעלם משלומן של בנותיו ומרצונותיהן ובמעשיו פגע בהן פגיעה אנושה וקשה. אך לא רק במתלוננות פגע, אלא גם במשפחה הגרעינית כולה (כפי שהוזכר בתסקיר הנפגעות ובתוספת לו) ואף במעגלים הרחבים יותר (דברי אביו של הנאשם בעדותו).

התובעת הפנתה לציפיותיהן של המתלוננות בכל הנוגע לעונש שיושת על הנאשם, וציינה, כי המתלוננות רואות, כבר היום, את היום שבו הנאשם ישוחרר, ומביעות את החרדה הקיומית שלהן מרגע זה. היא אף ציינה את הערת עורכת התסקיר סביב הצורך של המתלוננות שהעונש שיוטל יהיה עונש מרתיע וממשי, עונש שיעביר להן מסר מחזק ותומך בהן (עמ' 18 לתסקיר הנפגעות).

התובעת ציינה עוד, כי הנאשם ידע שמעשיו אסורים וחרף זאת לא פנה לקבלת טיפול, שכן פחד שידווחו עליו לרשויות והוא ייתפס. היא הביעה פליאה, מדוע, נוכח יכולותיו האישיות של הנאשם (אינטליגנט על פי המסמכים והאבחונים שצורפו, מנהל, טייס, בעל כוח רצון), לא ניצל את כל כישוריו כדי להתמודד עם מחשבותיו ומעשיו. להבנתה, רצונו של הנאשם היום לקבל טיפול אינו יכול לבטל את מעשיו האיומים והחמורים והדרך היחידה להתמודד עם מעשים שכאלה, היא בענישה מרתיעה שתוציא מסר ברור, כי לא סדרי עדיפויות של עברייני מין, או רצונם להשתקם **לאחר** שפגעו באחרים, הם יהיו אלו שיקבעו את הענישה; כי התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם ממלא את החוסר בחוות הדעת של דר' שני ומתמודד בצורה הנכונה עם מעשיו של הנאשם, אשר טרם הפנים את חומרת מעשיו ואת הנזקים שנגרמו מהם; וכי הענישה צריכה להיות מוחשית, ברורה ובעלת היבטים הרתעתיים. יחד עם זאת, אף התובעת הסכימה, כי יש לתת משקל מה להודאת הנאשם, שבאה לידי ביטוי בהסדר הטיעון; לרקע המשפחתי המורכב ממנו הגיע הנאשם; ולכך שחסך עדותן של בנותיו. יחד עם זאת, והגם שמדובר באדם שתורם לביטחון המדינה ולקהילות שבהן הוא חי, הדגישה התובעת, כי אין לתת להיסטוריה המפוארת של הנאשם לגמד את הנזק והעוול שנעשה למתלוננות, או למצוא הצדקה בעבודתו התובענית והלחוצה למעשיו החמורים.

אשר לחוות הדעת של דר' שני סברה התובעת, כי אינה רלבנטית לשלב זה של הדיון, שעניינו ענישתו של הנאשם על מעשי העבר ולא טיפול עם צפי של שיקום בעתיד. עניינים אלה יידונו, בבוא העת, לקראת שחרורו של הנאשם ממאסרו, במידת הצורך. לכן, גם לא התנגדה להגשת חוות הדעת.

התובעת ביקשה ללמוד מהפסיקה שהגישה (ע"פ 2669/02 **פלוני נ' מדינת ישראל** מיום 27.5.2003; ע"פ 3934/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** מיום 18.2.2013) על מדיניות ענישה מחמירה בעבירות אותן בצע הנאשם.

להבנתה, כי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל מתלוננת, ובהתאם הציעה ביחס למתלוננת א' (ילידת 2003, שהייתה בעת ביצוע העבירות בת 10-11), מתחם של בין 15 ל-20 שנות מאסר בפועל, וביחס למתלוננת ש' (ילידת 2001, שהייתה בעת ביצוע העבירות בת 12-13.5), מתחם של בין 12 ל-18 שנות מאסר בפועל. העונש הכולל, לדבריה, צריך להיות ברף הגבוה של המתחם, קרוב ל-20 שנה, שזהו עונש שיש בו אלמנט של גמול והרתעה שיעניק למתלוננות שקט נפשי.

12. בחלק הראשון של טיעוני ההגנה לעונש, התייחס עו"ד צלניקר לפרמטרים הקבועים בתיקון 113 לחוק העונשין, וביקש להורות על שחרורו של הנאשם, כבר בשלב זה, כדי לבחון את אפשרות שיקומו, תוך שהתבסס לשם כך על חוות הדעת של דר' שני. הסנגור סבר, כי על מנת שההגנה תוכל לתמוך את טענתה בדבר הקלה בעונש בשל אופק שיקומי, יש להורות על שחרורו של הנאשם כדי לברר האם אופק שכזה קיים. לדבריו, ניסה להביא טיעון זה בפני המותב הדן בשאלת מעצרו של הנאשם, אולם - בצדק רב - הוסכם כי שאלה זו אמורה להיות מובאת בפנינו.

לאחר ששמענו טיעוני הסנגור המלומד, ומאחר ואנו סבורים, כי יש לדחות את שיקולי השיקום נוכח חומרת המעשים שביצע הנאשם ותוצאותיהם; ומאחר ולטעמנו תיקון 113 לחוק העונשין אינו מחייב, ואף אינו מנחה, כי יש לתת את הבכורה לשיקולי השיקום מבין מכלול השיקולים, גם אם יש חוות דעת לפיה יש סיכוי לשיקום בעתיד, בוודאי לא במקרה חמור כמו זה שבפנינו כפי שניסתה ההגנה לטעון, לא מצאנו לנכון לקבל הצעת ההגנה לשחרר הנאשם לשם בחינת השתלבותו בהליך טיפולי. יתרה מכך, מצאנו כי ישנה חשיבות של ממש לסיים את ההליך הפלילי נוכח אינטרס סופיות הדיון והפגיעה הנגרמת להרתעת היחיד והרבים מריחוק העונש ממועד ההרשעה; אך גם, ובעיקר, נוכח השפעת הדחייה על שיקומם של נפגעי העבירה ואף על הנאשם עצמו (השוו לאמור בע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 11/01/16). לכן, נתייחס אל השיקולים השונים שהעלה הסנגור בחלק זה של טיעוניו, כחלק מנימוקי ההגנה להקלה בעונשו של הנאשם.

הסנגור טען, כי כתב האישום תוקן באופן משמעותי וציין כי לא מדובר ב"מספר רב של מעשים", כדברי התובעת, אלא במעשים מגוונים במספר הזדמנויות כלפי כל אחת מהקטינות, ובמעשה סדום אחד, באירוע בודד, כפי שפורט באישום השלישי. עוד טען, כי לא מדובר באירועים שהתפרסו על פני שלוש שנים, אף זאת כטענת התובעת, ואף לעניין זה הפנה לכתב האישום המתוקן.

כבר בשלב זה נדגיש, כי במסגרת האישום הראשון צוין המקרה הראשון המתייחס לא' כמעשה שארע בחודש ספטמבר 2013, וכי לאחר אירוע זה, במספר מועדים, שב ובצע מעשים מיניים דומים בא'. באותו אישום מצוין אירוע ספציפי נוסף שבוצע בחודש אוגוסט 2014, בעת שא' צפתה בטלוויזיה; אירוע נוסף, מאוחר לאירוע זה, שארע בעת שא' שכבה במיטתה; ועוד אירוע דומה בלפחות מועד אחד. באישום השני מפורט המקרה הראשון שבוצע בש' במהלך חודש ספטמבר-אוקטובר 2012, וכי לאחר אירוע זה, במספר מועדים שונים, נעשו מעשים דומים במקומות שונים. בחודש אוגוסט 2014 צוין אירוע ספציפי נוסף שבוצע בש' (בעת ששכבה במיטתה בצימר); אירוע נוסף שבוצע בעת שהמשפחה היתה בנופש בתל אביב; ולפחות אירוע נוסף דומה שבוצע בחדרה של ש'. באישום השלישי מתוארים מעשים מיניים נוספים שבוצעו בא' על ידי הנאשם - מעשה סדום ומעשים מגוונים באוגוסט 2014 (כאשר הנאשם הזיז את אצבעו בעת שנגע באיבר מינה, ליקק את איבר מינה ואת שדה

והחדיר את איבר מינו החשוף לפיה) וכן מעשה מגונה נוסף שבוצע במהלך שנת 2014. בכתב האישום מצוין במפורש, בכל האישומים, כי מדובר ב"עבירות" (בריבוי) של מעשה מגונה, לא עבירות רבות אך גם לא עבירות בודדות, ובמעשה סדום אחד. הפרשנויות שניתנו בנוגע לריבוי המעשים צריך שיותאמו לעובדות המוסכמות שבכתב האישום המתוקן בשנית.

13. עו"ד צלניקר ביקש "לעשות כל מאמץ לראות מבעד לאמור בכתב האישום... הנאשם אינו רק האדם אשר ביצע את המעשים המפורטים בכתב האישום, אלא הוא עולם ומלואו, הוא הילד והנער שגדלו בבית מלא קשיים רגשיים... הוא חייל אשר חרף כל הקשיים סיים קורס טייס ושירת בחיל האוויר בשלל תפקידים... במשך קרוב לעשרים שנה, הוא הקצין אשר סיכן את חייו פעם אחר פעם לטובת מדינת ישראל... והוא גם האיש שקרס בנקודה מאוד ספציפית בחייו...". להבנת הסנגור, אין אנו חיים בחברה נקמנית שכל מטרתה להעניש את חברה אשר סטו מדרך הישר, דבר שקבל ביטוי בדו"ח ועדת דורנר שפורסם אך לאחרונה, ועל כן אין מקום להחמיר עם הנאשם מעבר לנדרש. הוא הדגיש כי הנאשם הגיע מרקע נורמטיבי ואינו עוסק בעבריינות כדרך חיים; המעשים שביצע לא לוו בתכנון או תחכום מיוחדים; המעשים נפרסו על פני תקופה קצרה והופסקו על ידי הנאשם כחודשיים לפני החשיפה, ביוזמתו; הנאשם נטל אחריות מרגע החשיפה; חסך את עדותן של הבנות, בין היתר כדי לא לגרום להן נזק נוסף; והוא הפנים את חומרת המעשים. לעניין זה הוסיף הסנגור, עו"ד צלניקר, כי להבנתו קצינת המבחן "נסחפה לחלוטין" והתסקיר "חוטא לאמת" בעניין זה, שכן הנאשם מבין "הבן היטב" כי פגע בבנותיו. אלא שנציין, כבר בשלב זה, כי לא מצאנו תשתית של ממש לקביעה חד משמעית זו של הסנגור, בעיקר נוכח דברי הנאשם לקצינת המבחן במהלך שיחותיו עמה (כפי שהדבר קבל ביטוי בדברים לעיל).

הסנגור הוסיף וטען, כי "למעשי הנאשם לא נלוותה התאכזרות או אלימות מעבר לאופי הטבעי של המעשים עצמם... המעשים לא לוו באלימות, בפיזיות, בכפייה בכוח", אלא שכתב האישום אומר אחרת. על פניו ברור, כי מדובר במעשים אכזריים, שבוצעו בכפייה תוך שימוש בפיזיות, וחלקם אף לוו בשימוש בכוח (למשל, פישוק רגליה של א' תוך הפעלת כוח בטרם נגע עם אצבעו באיבר מינה; או פתיחת פיה ושיניה לשם החדרת איבר המין למרות שסגרה פיה ושיניה בניסיון למנוע זאת - כמתואר באישום השלישי).

עוד הדגיש הסנגור, כי הנאשם איבד את משפחתו וחיו לאחר שאשתו התגרשה ממנו; והוא פוטר מהצבא, דבר שגרר שלילת זכויותיו הסוציאליות (למרות שהנאשם נלחם, בכלים משפטיים, שזכויותיו הפנסיוניות יוכרו ויועברו לטובת משפחתו ובנותיו). הוא חזר על תיאור תפקודו של הנאשם בצבא, תחת עומס ולחצים כבדים, כפי שאלו באו לידי ביטוי בחוות הדעת השונות ובדברי העדים, ואף על תיאור המחלות שפקדו את אמו ואחותו בתקופת ילדותו.

14. עו"ד קליין, שייצג את הנאשם יחד עם עו"ד צלניקר, התייחס בטיעונו לטבלה של פסקי הדין שהוגשו על ידי ההגנה וסבר, כי הענישה הראויה במקרה זה נמוכה בהרבה מהענישה המבוקשת על ידי התביעה. הוא הדגיש, כי ספקטרום הענישה בעבירות מין הוא רחב ביותר, ויש גם עונשים של שלוש וחצי

שנים עד חמש וחצי שנים, במקרים קשים מאלה שבפנינו.

עו"ד קליין התייחס גם הוא, כעו"ד צלינר, לנסיבותיו האישיות של הנאשם, וציין, בזהירות, כי **"הבן אדם הגיע למצב שהוא לא זיהה את עצמו, שהוא פתאום החליף את האישיות שלו, איבד שליטה, לא הכיר את עצמו, קרס, התמוטט, נכשל... כל העשייה שלו היתה עשייה חיובית, לטובת דברים מאוד חיוביים, והבן אדם בשלב מסוים התרסק, ובמשך שנתיים שינה את האישיות שלו, ופרץ ממנו משהו שהוא לא מבין מאיפה הוא בא"**. להבנתו, ניתן ללמוד על לקיחת האחריות מצד הנאשם, ראשית מהעובדה שפטר את אשתו מהצורך לבחור בין להאמין לו או להאמין לבנות; ומכך שהודייתו נועדה לשקם את הבנות. לכן גם לא פנה לקבלת טיפול, שכן חשש שהחשיפה תפגע במשפחה, בתדמית שלהם. כבר כאן נציין, כי מדובר בפרשנות מרחיקת לכת, להבנתו, לאמור בתסקיר שירות המבחן, כמצוטט לעיל, ואפילו הם מרחיקי לכת לאמור בחוות הדעת של דר' שני. יש לזכור, כי מעשיו של הנאשם נעשו על פני תקופה של שנתיים, בחשאי, ותוך ניהול חיים נורמטיביים, כביכול, כלפי חוץ, והתנהגות שכזו אינה תואמת התנהגות שנגרמת כתוצאה מהתמוטטות או בשל פוסט טראומה, כדברי עו"ד קליין. בוודאי שאין בדברים אלה כדי להסביר טענה אחרת של ההגנה, לפיה הנאשם חדל, עצמאית, מהמעשים כחודשיים לפני חשיפתם. יתרה מכך, גם בחוות הדעת של דר' שני לא נמצא הקשר הישיר בין חייו של הנאשם, כולל ילדותו וכולל מעשיו בצבא, לבין הניצול המיני המחפיר של בנותיו, וניתן לראות בציון נסיבות הנאשם את הרקע למעשים, או את היכולת של הנאשם לשקם עצמו בלבד.

גם עו"ד קליין הפנה לדו"ח ועדת דורנר ואף הוא ביקש לאמץ את המלצות הוועדה ולא להחמיר עם עונשו של הנאשם, שכן ענישה מרתיעה אינה פותרת מאומה, אינה מרתיעה את הרבים ובוודאי שאינה מרתיעה את היחיד.

[הסנגורים הגישו אסופת פסיקה עניפה, ובין היתר הגישו את ע"פ 4657/14 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 10/06/2015); ע"פ 5808/14 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 07/10/2015); ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 12/11/2014); ע"פ 3079/11 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 11/09/2012); ע"פ 1904/11 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 04/07/2012); תפ"ח (ב"ש) 28161-08-10 מדינת ישראל נ' י.ב. (ניתן על ידי מותב זה ביום 27/04/2014); תפ"ח (ים) 45633-09-11 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן בבית המשפט המחוזי בירושלים, ביום 24/04/2012); תפ"ח 1245-02-09 (מרכז) מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן בבית המשפט המחוזי מרכז, ביום 28/06/2010); תפ"ח (מרכז) 60136-12-14 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן בבית המשפט המחוזי בלוד, ביום 15/10/2015)].

בסיום דבריו, ולאור הפסיקה האמורה שהוגשה מטעם ההגנה, ציין עו"ד קליין, כי מתחם הענישה הראוי בתיק זה אמור לנוע בין 4 ל-7 או 7 וחצי שנות מאסר לכל היותר; ולאור סיכויי השיקום והענישה הנוהגת, העונש צריך להיות אף נמוך מרף הענישה התחתון.

15. הנאשם פנה לבית המשפט וציין כי **"אני מודע, מעמקי נשמתי לגודל הפגיעה בשתי בנותי ובמשפחתי, אני אקדיש את כל חיי עד יום מותי לעשות את כל שאוכל כדי לתקן את אשר שיחתי בבקשה תתנו לי את ההזדמנות לתקן את אשר שיחתי"**. הוא הוסיף, כי יש לו שני ילדים נוספים הזקוקים לו, כמו שגם זקוקות לו בנותיו-המתלוננות.

16. אין חולק, כי מעשי הנאשם קשים וחמורים. הוא נהג בשתי בנותיו הקטנות, בעת היו רכות בשנים, בדרך שיש בה כדי לפגוע בגופן ובנפשן לאורך שנים רבות. במשך כשנתיים היו הבנות קורבן למעשיו המיניים הסוטים, שנעשו במקומות רבים, ובעיקר בביתן, המקום אשר אמור להיות להן כמקלט, תוך שהתעלם באופן מוחלט מהנזק העמוק שמעשיו גורמים להן - לשלומן, לבריאותן הנפשית, ולהתפתחותן כאדם וכאישה.

הוא ניצל את מרותו כאב ואת תלות הבנות בו, והאמון המלא שנתנו בו, כדי לנצל אותן לסיפוק מאוויו. בכך, סטה סטייה קשה ועמוקה מנורמת ההתנהגות הנדרשת מאדם לאדם, ממבוגר כלפי ילד, ובוודאי מאב כלפי בנותיו (השוו לדברי כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 2669/02 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 27/05/03).

בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית המשפט העליון על חומרתן המיוחדת של עבירות המין בכלל, בקטינים בפרט, ובקטינים בני משפחה בבחינת קל וחומר. כן עמד בית המשפט העליון על הצורך בהטלת ענישה משמעותית על מבצעי עבירות אלה נוכח חומרתן והסלידה שרוחשת החברה כלפי מבצעייהן.

נקבע, כי אין צורך להכביר מילים באשר לחומרת המעשים שיש בהם משום חילול כבוד האדם של הקורבן, ניצול האמון והתמימות, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי, שמאפיינים פעמים רבות קורבנות עבירה קטינים. עוד נקבע, כי ניצול החשש והפחד אצל הקטינים, קורבנות העבירה, מחשיפת המעשים; הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם; הפגיעה בתפקודם במסגרות החיים השונות - כל אלה הם מקצת הטעמים המצדיקים החמרה בענישה של מבצעי עבירות מין בקטינים.

נקבע, כי הצורך להגן על שלומם של הקטינים, בוודאי קטינים בני משפחה; הצורך להגן על שלמות גופם ונפשם, הינו לא רק אינטרס של הקטין - קורבן העבירה עצמו, אלא, לא פחות, אינטרס של החברה כולה, ועל העונש שייגזר במקרים כאלה לשקף אינטרס חברתי זה. העונש אמור לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייני שעינינו נדון ולציבור העבריינים בכוח (ע"פ 2677/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 18/04/07; ע"פ 3619/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 03/09/15).

כאשר מדובר בפגיעה בקטין בן משפחה, שאט הנפש והסלידה מהמעשים עמוקים אף יותר.

הנאשם פגע בבנותיו פעם אחר פעם, כאשר המעשים הסלימו עם עשייתם, וההתעלמות מאי רצון של הילדות - גברה. הנאשם אמור היה להגן על בנותיו, לחנך אותן לדרך ארץ, לשמור עליהן מכל רע, ובמקום זאת הפך אותן לכלי למימוש דחפיו המיניים. מעשים מיניים מעין אלו שבצע הנאשם, שנעשו בתוך התא המשפחתי, ברצף על פני תקופה של כשנתיים, "הינה חוויה טראומטית המהדהדת משך כל חייה של הקורבן ומשפיעה על התפתחותה והתבגרותה. עוצמת הפגיעה אף מוגברת בהשוואה לפגיעה מינית אחרת דווקא בשל חווית הבגידה מצד האדם הקרוב והנוכח ביותר בחייה של הילדה הנפגעת" (ע"פ 2353/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 07/12/09).

על כן, ובהתאם לתכלית החברתית המוסרית שביסוד דיני העונשין ותיקון 113 לחוק העונשין, אנו מצווים, בראש ובראשונה, להגן על שלומם ושלמותם של הקטינים חסרי הישע, אשר נפגעו בצורה כה קשה, כמו במקרה שבפנינו. המעשים הבזויים שבצע הנאשם, ראויים למענה שיפוטי מחמיר, חד משמעי וברור, שיעמיד במרכז את

הפגיעה בילדות חסרות האונים שנוצלו לרעה על ידי אביהן. "על העונש להלום את חומרת המעשים ולהשיב למי שחמס במו ידיו את ילדותה של בתו כגמולו, תוך הבטחת שלומה של המתלוננת" (ע"פ 10673/04 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 01/06/08).

יחד עם זאת, מדיניות הענישה של מעשים מגונים בבני משפחה הינה מדורגת ומשתנה בהתאם לחומרתן של העבירות, מספרן, תדירותן, משכן ומספר הקורבנות שנפגעו. במקרה שבפנינו מדובר במעשים מגונים שנעשו בשתיים מבנותיו של הנאשם, במקומות שונים, מספר פעמים בכל אחת, לאורך כשנתיים ימים. אף אם כל אחת מהעבירות שבצע הנאשם אינה ברף החומרה הגבוה של עבירות המין, למעט עבירת מעשה הסדום החמורה לכשעצמה, הצטברותם של המעשים מביאה לכך שחומרת האירוע תועמד על רף גבוה, המצדיק ענישה מחמירה (השוו ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 11/01/16).

17. אשר למתחם העונש הראוי, ניתן לקבל את טענת הסנגורים, כי נכון להתייחס למסכת העבירות דנן כאל "אירוע" אחד, בשים לב ל"קשר ההדוק" בין המעשים שאף נעשו בסמיכות יחסית, לאורך תקופה של כשנתיים ימים, גם אם מדובר בשתי מתלוננות שונות (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מיום 29/10/14; ע"פ 1933/14 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 11/02/15). אולם, אין בכך כדי להפחית, ולו במעט, מן המשקל המיוחס למעשים השונים ולהצטברותם. מתחם הענישה אמור להביא בחשבון את כל המעשים המיוחסים לנאשם, אפילו ניתן לראות בהם חלק מרצף של אירוע אחד כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין. קביעת מתחם אחד, אין פירושו, בהכרח, הקלה בענישה או התעלמות, חלילה, מכך שמדובר בשתי מתלוננות; בהצטברות של מעשים לאורך תקופה; ובכך שכל "מעשה" ראוי לענישה ולגמול הולם.

18. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב במהותן של העבירות - אופי המעשים שבצע הנאשם בבנותיו: העובדה שהפשיל מכנסיהן ותחתוניהן של בנותיו וליטף את איבר מינו בידו; העובדה שעשה כן גם בעת ששכבו במיטתן, במספר מועדים, אך גם במקומות נוספים; העובדה כי אחת הפעמים נעשתה בעת שא' צפתה בטלוויזיה בסלון הבית, והוא כיסה אותה בשמיכה הפשיל מכנסיה ותחתוניה ולמרות ששיכלה רגליה, פישק אותן וליטף את איבר מינה בידו. מעשה דומה חזר על עצמו גם בעת שהמשפחה הייתה בבית הסבים; העובדה כי נכנס למיטתה של א' בעת שנחה בחדרה ולאחר שהפשיל מכנסיה ותחתוניה ואף פשט מכנסיו ותחתוניה נשכב לצדה ונגע באיבר מינה ואף השכיב אותה מעליו וחיכך איבר מינו באיבר מינה עד שהגיע לפורקן; העובדה כי גם במועד נוסף הצמיד איבר מינו החשוף לאיבר מינה של א' והתחכך בה עד שהגיע לפורקן; את העובדה שבאחד האירועים אף ליקק הנאשם את איבר מינה של א' ואת שדה, תוך שהוא נוגע באיבר מינה עם אצבעו ומזיז את האצבע מצד לצד. בשלב מסוים באירוע זה אף פתח את פיה של א' בכוח והחדיר איבר מינו אל פיה, דבר שנפסק למשמע קול מחוץ לחדר; את העובדה כי גם בישבנה ואיבר מינה של ש' נגע הנאשם לאחר שהפשיל מכנסיה ותחתוניה ביותר ממועד אחד ובמקומות שונים; ואף נגע באיבר מינה באמצעות איבר מינו החשוף, וזאת בשלושה מקרים, כאשר בשני מקרים חיכך את איבר מינו באיבר מינה עד שהגיע לפורקן מיני.

עוד יש להתחשב בזהות קורבנות העבירה (בנותיו של הנאשם) וגילן (אצל האחת החלו המעשים כשהייתה כבת 11.5 ואצל השנייה כשהייתה אך כבת 10.5); העובדה כי המעשים בוצעו על פני כשנתיים ימים; את ההסלמה שחלה עם הזמן באופי המעשים; את ניצול מעמדו של הנאשם כאביון של הילדות וממילא ניצול תלותן בו; את עונש המינימום ואף את העונש המירבי בצדן של כל אחת מהעבירות (להבדיל ממתחם הענישה שעניינו ריבוי עבירות); את ההשפעה הקשה של העבירות על הקורבנות; ואף את מדיניות הענישה הנוהגת.

נוכח כל האמור אנו סבורים, כי מתחם העונש ההולם במקרה זה ראוי שינוע בין 12 ל-17 שנות מאסר בפועל.

19. לצד חומרת המעשים יש להתחשב לזכות הנאשם בכך שהוא חסר עבר פלילי, אם כי נדמה כי יש לתת משקל מוגבל לעניין זה, שכן עסקין במסכת מתמשכת של אירועים פליליים קשים; עברו הצבאי ועשייתו למען בטחון המדינה, אם כי התנהגותו של הנאשם בהקשרים אחרים אינה מפחיתה מחומרת העבירות (השוו לעניין זה ע"פ 3934/12 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 18/02/13; וכן תפ"ח (מרכז) 13961-06-11 מדינת ישראל נ' פלוני מיום 02/04/12); שיתוף הפעולה בחקירה במשטרה ואף ההודייה בבית המשפט, שאף חסכה את עדותן של הבנות; הגירושין מרעייתו והשארת הרכוש המשותף בחזקתה, בין היתר על מנת שתוכל להעזר ברכוש זה לגדל את ילדיו; וכן את אפשרות שיקומו של הנאשם כפי שהדבר קיבל את ביטויו בדברי הסנגורים לעיל. ונדגיש, כי לא מצאנו באפשרות שיקומו של הנאשם עילה להפחתת העונש אל מתחת לרף התחתון של המתחם, וזאת נוכח חומרת המעשים. נהפוך הוא, הענישה ראוי שתיעשה במרכז המתחם שקבענו.

20. לאור כל האמור לעיל אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל של 15 שנה, החל מיום מעצרו - 12/10/2014.
- ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירה בניגוד לסימן ה' לפרק י' שבחוק העונשין וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורו.
- ג. הנאשם יפצה כל אחת מקורבנות העבירה בסכום של 100,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, ו' באדר א' תשע"ו, 15.2.2016, במעמד הצדדים.

יורם צלקובניק, שופט

אריאל ואגו, שופט

ס. הנשיא, רויטל יפה-

כ"ץ
אב"ד